

шопаря да храни, мислялъ и кроялъ си сякакъ за да намѣри причина да не си раздаде свинята, нѣ да я продаде; той са опиталъ за това на Х. Петра.—Хитъръ Петъръ го било много ядъ на дяда попа, за дѣто отъ скжперничество не рачилъ да му купи за Колада макаръ единъ новъ калпакъ, та да хвърли садранія, нѣ сега намѣрилъ му рѣда да го нахлузи на дяда си попа, като му далъ този умъ: Дядо попе, казалъ му той, убій си свинята, упърли я, учисти я и я покачи подъ чердаку при вратнята, пакъ ты си иди въ черкова и я остави тамъ, който мине заминне да я види; а на другія день оплачи са прѣдъ селенитѣ, че си забравилъ свинята на двора и че презъ нощта я откраднали; и тѣй селенитѣ намѣсто да чакать отъ тебе за прѣснина, ще та смилятъ и може да ти проводятъ още. Този умъ аресалъ на дяда попа. Покачилъ очистената свиня подъ чердаку, а той отишелъ изъ махлата, като заръчалъ на баба попадія, когато са посмръкне да я примахне. Селенитѣ, като заминували по край поповата врата, поглѣждали свинята и точали зѣби за утрѣ, че ще да яджтъ отъ попа кебапъ. Като са посмръкнало, додѣ баба попадія да са напипне и накани да скрій свинята, Хитъръ Петъръ по скоро я примахналъ. Дяду попъ тука-тамъзъ изъ село отъ радостъ, че ще спачели свинята, понапилъ са, дошелъ си късно и си легналъ. На сутренъта баба попадія му казала, че наистина свинята откраднаха. Бре Петре! свинята я нѣма, вика му попа, тѣй трѣба да казвашъ, дядо попе, казалъ му Хитъръ Пятъръ.—Бре наистина момче, свинята я нѣма, кой ще я открадналъ?—Тѣй трѣба да казвашъ, дядо попе, по-напрѣдъ трѣба мене да увѣришъ че